DOMSTOLENS KENDELSE

15. november 1993 *

I sag C-76/93 P,

Piera Scaramuzza, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 15. december 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-75/91, hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Joseph Griesmar, som befuldmægtiget, bistået af advokat Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco og D.A.O. Edward samt dommerne C.N. Kakouris, R. Joliet, F.A. Schockweiler, G.C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg, P.J.G. Kapteyn og J. Murray,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: J.-G. Giraud,

* Processprog: fransk.

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 17. marts 1993 har Piera Scaramuzza i medfør af artikel 49 i EØF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne iværksat appel af en af Retten i Første Instans afsagt dom af 15. december 1992 (sag T-75/91, Sml. II, s. 2557) i det omfang, Retten frifandt Kommissionen for appellantens påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om afvisning af appellantens krav om at få hele sit vederlag udbetalt i tjenestestedets valuta og med den herfor gældende justeringskoefficient.

2 Ved dokument indgivet til Domstolens Justitskontor den 28. juni 1993 har Annick Auzat m.fl. ved advokaterne Thierry Demaseure og Gérard Collin, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener, fremsat begæring om at intervenere i sag C-76/93 P til støtte for appellantens påstande.

3 Begæringen om intervention er indgivet i overensstemmelse med bestemmelserne i procesreglementets artikel 93 og 123 og i medfør af artikel 37, stk. 2, i EØF-statutten for Domstolen.

4 Det fremgår af begæringen om intervention, at de parter, som ønsker at intervenere, alle er tjenestemænd ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og at de er eller har været placeret i et tredjeland. Følgelig er eller har de været undergivet bestemmelserne i tjenestemandsvedtægten og de interne direktiver om anvendelse af disse bestemmelser, der blandt andet fastsætter regler for udbetaling af vederlag, og som appellanten i hovedsagen hævder er ulovlige.

5 Ifølge artikel 37, stk. 2, i EØF-statutten for Domstolen har enhver, der godtgør at have en berettiget interesse i afgørelsen af en for Domstolen indbragt retstvist ret til at intervenere i tvisten.

6 Det bemærkes, at den omhandlede interesse skal vedrøre de påstande, der er nedlagt af den part i hovedsagen, som intervenienten ønsker at støtte. Desuden skal intervenienten godtgøre at have en direkte og aktuel interesse i, at disse påstande tages til følge.

7 De parter, som begærer intervention i den foreliggende sag, gør gældende, at de har en ubestridelig interesse i appelsagens udfald, fordi de anbringender, som appellanten har fremført til støtte for appellen, rejser en række principielle spørgsmål vedrørende forvaltningen af EF's ansatte, og nærmere bestemt situationen for de tjenestemænd, som er placeret i et tredjeland.

8 Selv om det under hensyn til den foreliggende sags omstændigheder antages, at fortolkningen af de bestemmelser, som har relevans for tvistens afgørelse, kan berøre situationen for de parter, som begærer intervention — idet den dom, som skal afsiges i sagen, vil kunne påvirke den måde, hvorpå EF-administrationen anvender de omtvistede bestemmelser på alle tjenestemændene — opstår der det spørgsmål, om tjenestemænd såsom de parter, der begærer intervention i en sag anlagt i henhold til traktatens artikel 179, godtgør, at de har en berettiget interesse i afgørelsen af retstvisten i den forstand, udtrykket er anvendt i artikel 37, stk. 2, i EØF-statutten for Domstolen.

9 Begrebet berettiget interesse i afgørelsen af retstvisten i sidstnævnte artikels forstand må derfor forstås som interessen i Domstolens stillingtagen specielt til påstandene om den retsakt, som påstås annulleret.

10 En anden fortolkning ville medføre, at enhver tjenestemand, som godtgør, at hans situation kunne blive berørt — uden at dette defineres nærmere — af afgørelsen om den ulovlighedsindsigelse, som er fremført af appellanten i hovedsagen, ville have en berettiget interesse i tvistens afgørelse. Dette resultat er ikke i overensstemmelse med den bestående klageadgang efter tjenestemandsvedtægtens artikel 90 og 91 og navnlig ikke med de heri fastsatte frister.

11 Der skal derfor sondres mellem de parter, der begærer intervention, og som godtgør at have en direkte interesse i afgørelsen vedrørende selve den retsakt, som påstås annulleret, og dem, som kun godtgør at have en indirekte interesse i tvistens afgørelse på grund af ligheder mellem deres egen situation og en af parternes.

12 I øvrigt bemærkes, at hvis en part, der begærer intervention, har eller har haft mulighed for selv at anlægge sag, udgør den omstændighed, at den pågældende ikke gives tilladelse til at intervenere i en anden sag, der vedrører en lignende situation som hans, eller hvori der er gjort lignende argumenter gældende, ikke noget indgreb i hans muligheder for at udnytte sin klageadgang.

13 Det fremgår af det anførte, at de parter, som har begæret intervention i denne sag, ikke har godtgjort at have en direkte og aktuel interesse i tvistens afgørelse. Begæringen om intervention bør derfor ikke tages til følge.

14 Da begæringen om intervention ikke tages til følge, bør de parter, som har indgivet begæringen, i overensstemmelse med procesreglementets artikel 69, stk. 4, bære deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Begæringen om intervention tages ikke til følge.

2) De parter, der har begæret intervention i sagen, bærer deres egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 15. november 1993.

J.-G. Giraud

Justitssekretær

O. Due

Præsident